

NATUURPLAKBOEK NUMMER 295

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 17 augustus 2013

Denk nu niet dat ze in staat zijn om een volledige barbecue naar binnen te werken. Worst en ribbetjes gaan er echt niet in. Geen vlees in de vorm van slagerij en charcuterie.

Bij zonnedauw houdt het op bij een mugje of een klein vliegje.

Als de bodem waarop je groeit zo mineraalarm is, dan moet je wel duivelstručen uithalen om aan de kost te komen. Op de veengronden en de moerassen, waar de Witte Wieven wonen, de dwaallichten je de stuipen op het lijf jagen en waar alle legendes echter lijken, daar is de zonnedauw thuis.

Druppels vol enzymen, verterende stoffen of noem het gerust maagsap slagen er in om een insect zowat volledig te ontdoen van het leven op zich en van alle voedselrijke delen.

De harige tentakels sluiten zich langzaam rond het slachtoffer en 'Vlieg' wordt 'Vloog'.

Niet echt eten dus, maar uitwendig verteren en de afgebroken stoffen in hun puurste vorm opnemen. Chemie van het zuiverste allooi.

Zelden komen dood en leven zo uitgesproken dicht bij elkaar. De stille killer was de basis voor een levenselixir dat alchemisten wisten te ontwikkelen en die de naam 'Rosoglio' meekreeg. Ros en Solis, dauw en zon. Ook hier komt de tweeledige naam op de proppen.

Dauw klinkt logisch als je de met druppels omgeven blaadjes bekijkt. Voor de zon moeten we verder kijken.

Syndauw was het oorspronkelijk met 'Syn' in de betekenis van 'constant'. Altijd met dauw bedekt.

Eén verhaal ontsproten aan de fantasie van één man zorgde er voor dat we nooit meer op dezelfde manier over zonnedauw konden denken.

Dodoens – 1563.

'Zonnedauw is een plant die dauw afgeeft en hoe meer ze in de zon staat, hoe heviger dit gebeurt.'

Er zijn drie soorten zonnedauw in onze lage landen. De ronde en deze kleine zonnedauw zijn in de meerderheid. De lange zien we zelden. Klein, rond of lang, voor mij zijn het de daden die tellen. Ik ga door de knieën voor syndauw en denk: 'Wat zijn ze groots.'